

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 972

София, 01/24/2014

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:АТАНАСКА ДИШЕВА

ТОДОР ТОДОРОВ

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията АТАНАСКА ДИШЕВА
по адм. дело № 16140/2013. 

Съдебното производство по настоящото дело е образувано по жалба на Атанас Симеонов Иванов срещу решение на Висшия съдебен съвет /ВСС/ по т. 5 от протокол № 43 от заседание на 07.11.2013 г., с което е оставено без уважение възражението му против решението на Комисията по предложенията и атестирането по протокол № 57/22.10.2013г. за недопускането му до участие в конкурс чрез събеседване за заемане на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска колегия и за длъжността „съдия“ в Апелативен съд – търговска колегия. С жалбата се прави искане за спиране на конкурса за повишаване и преместване на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска колегия и за длъжността „съдия“ в Апелативен съд – търговска колегия. Не са изложени никакви доводи или твърдения във връзка с това искане.

Висшият съдебен съвет е изразил становище за неоснователност на направеното искане за спиране.

Върховният административен съд, като взе предвид данните по делото, намира следното по искането за спиране:

С обжалваното пред съда решение на ВСС по т. 5 от протокол № 43 от заседание на 07.11.2013 г. е оставено без уважение възражението на Атанас Симеонов Иванов против решението на Комисията по предложенията и атестирането по протокол № 57/22.10.2013г. за недопускането му до участие в конкурс чрез събеседване за заемане на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска колегия и за длъжността „съдия“ в Апелативен съд – търговска колегия.

В чл. 36, ал. 1 ЗСВ е предвидено, че заинтересованите лица могат да оспорват решенията на ВСС в 14-дневен срок от съобщаването им; жалбата не спира изпълнението на решението, освен ако съдът постанови друго. Следователно, касае се до изключение от принципа за суспензивния ефект на жалбата пред съда, установен в чл. 166, ал. 1 АПК, т.е. до хипотеза, при която по силата на закона е допуснато предварително изпълнение на решението на ВСС.

Допустимостта на искането за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт е регламентирана изрично в чл. 166, ал. 4 АПК /обн. ДВ, бр. 39/2011г./. Според тази разпоредба допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно при условията на ал. 2 /в същия смисъл е тълкувателно решение №5/08.09.2009г. на ОСК на ВАС/. В разпоредбата на чл. 166, ал. 2 АПК е предвидено, че при всяко положение на делото до влизане в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1 /разпореждане за допускане на предварително изпълнение на административния акт/, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда; изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Предвид тази регламентация, допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт може да бъде спряно, ако оспорващият докаже, че предварителното изпълнение би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда.

С допускането по силата на закона на предварително изпълнение на решенията на ВСС от законодателя е направена преценка относно наличието на една или няколко от предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК – да се защитят живота или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, или че е налице опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или че от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда. Когато предварителното изпълнение е допуснато по силата на закона наличието на основание за предварително изпълнение не следва да бъде доказвано или нарочно мотивирано от административния орган. Поради това че когато предварителното изпълнение е допуснато по силата на закона наличието на една или повече от предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК за допускане на предварително изпълнение се презумира, то за да се направи преценка за основателност на искането за спиране на предварителното изпълнение,

следва да се обори презумпцията за наличие на тези предпоставки. Доказателствената тежест за установяване наличието на основание за спиране се носи от оспорващия, който претендира спиране на предварителното изпълнение.

В случая жалбоподателят Атанас Симеонов Иванов е направил искане за спиране на конкурса за повишаване и преместване на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска и търговска колегии, без да е обосновал това искане по какъвто и да е начин. Възможност за спиране на конкурса за повишаване и преместване на длъжност не е предвидена в Закона за съдебната власт, който регламентира провеждането на конкурсите за повишаване в длъжност и за преместване на съдия, прокурор и следовател в органите в съдебната власт, а възможност за такова спиране не може да бъде изведена и от разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс.

Както се изложи по-горе, в чл. 36, ал. 2 ЗСВ изрично е предвидена възможност за засегнатото лице да поиска спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на решението на ВСС – в случая решението, с което е оставено без уважение възражението на Атанас Иванов против решението на Комисията по предложенията и атестирането, с което същият не е допуснат до участие в конкурса за длъжностите, за които е кандидатствал. Такова искане обаче в случая не е направено, поради което съдът не следва да се произнася по основателността му. Независимо от това, следва да се отбележи, че жалбоподателят не е обосновал по какъвто и да било начин искането си за спиране на изпълнението, нито е доказал наличието на основание за спиране на предварителното изпълнение на оспорения акт. Съдът не следва да прави предположение относно това какви биха могли да бъдат евентуалните вреди за оспорващия при изпълнение на оспореното решение на ВСС, след като самият оспорващ не е изложил твърдения за тази връзка, нито е навел доводи.

По изложените съображения искането за спиране следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Върховният административен съд, шесто отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Атанас Симеонов Иванов за спиране на конкурса за повишаване и преместване на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска колегия и за длъжността „съдия“ в Апелативен съд – търговска колегия, във връзка с направеното от същия оспорване на решението на Висшия съдебен съвет по т. 5 от протокол № 43 от заседание на 07.11.2013 г., с което е оставено без уважение

възражението му против решението на Комисията по предложенията и атестирането по протокол № 57/22.10.213г. за недопускането му до участие в конкурс чрез събеседване за заемане на длъжността „съдия“ в Апелативен съд – гражданска колегия и за длъжността „съдия“ в Апелативен съд – търговска колегия.

Определението подлежи на обжалване пред петчленен състав на Върховния административен съд с частна жалба в 7-дневен срок от получаване на съобщението.

Вярно с оригинала,
секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Наталия Марчева

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Атанаска Дишева

/п/ Тодор Тодоров

АД